

Nr 38.

Av herr **Boman**, om tillhandahållande av ammunition till nedsatt pris för hemvärnsmän.

Sedan hemvärnsorganisationen tillkom har det visat sig, att det är mycket svårt för en del hemvärnsmän att öka och vidmakthålla sin skicklighet i skjutning med eldhandvapen. Till hemvärdet har anslutit sig mestadels arbetare s. k. överåriga, men också många arbetare under värnpliktsåldern. För de flesta är det förenat med stora ekonomiska uppoffringar att tillhöra hemvärdet, och många ha icke råd att själva förse sig med nödvändig utrustning utöver den som staten lämnar. För alla dessa blir det eller är det en stor ekonomisk uppoffring att anskaffa den ammunition som är behöflig för övningsskjutning.

Man kan nog utgå från såsom säkert att många hemvärnsmän äro arbetslösa eller att de i varje fall periodvis äro utan anställning. Många åter ha anställning, men nuvarande dyrtid gör att de ha svårt med sin ekonomi trots arbetsinkomsten. Det intresse, det berömvärda intresse, som samtliga lagt i dagen då det gällt hemvärdet, bör på något sätt uppmuntras. Som ett led i denna uppmuntran och för att i någon mån underlätta för hemvärnsmännen i allmänhet att vidmakthålla och öka sin skjutskicklighet, skulle därför införas någon form för att hemvärnsmännen skulle kunna få ammunition till billigare pris än det vanliga. Varje hemvärnsman skulle vara berättigad att till halva den vanliga kostnaden, staten erlägger för sin ammunition, få inköpa exempelvis 100 skott per år. För att komma i åtnjutande av denna förmån skulle hemvärnsmannen kunna visa att han deltagit i hemvärdets övningar under visst antal timmar under det löpande året. Tänkas kan att man skulle fästa det villkoret vid rätten att inköpa ammunition till halva priset, att hemvärnsmannen för att vara berättigad till de första femtio skotten skulle visa att han deltagit i hemvärnsövningar under 15 timmar samt att han för att få resterande femtio skott skall visa att han deltagit under 35 timmar.

Den förmån som här avses skulle åstadkomma att de som anmält sig såsom hemvärnsmän också lättare kunde förmås stanna kvar inom denna organisation. Som det nu är blir det en del som visserligen anmäla sig och stå såsom hemvärnsmän, men de deltaga icke i övningarna annat än vid enstaka tillfällen. Kunde någon förmån beredas så är det givet att många skulle deltaga i samtliga övningar vilket skulle vara till nytta för själva hemvärnsrörelsen. Många av de människor som gärna vilja deltaga i skjutning vid våra skjutbanor skulle måhända också komma att bli aktiva hemvärnsmän om de härigenom kunde erhålla billigare ammunition. En stor del av dem, som äro intresserade skyttar, har också svårt för att skaffa

sig den erforderliga ammunitionen, varför det bör vara ett intresse för hemvärnsrörelsen att få hand om dessa. Skjutskickligheten måste betraktas såsom ett plus för hemvärnsmannen.

För kontroll av att icke förmånen med halvfri ammunition missbrukas kunna säkerligen utfärdas enkla och praktiska bestämmelser, som bli lätta att efterkomma. En fråga är, om hemvärdet självt skall ha denna detalj om hand, eller om den skall läggas hos skytterörelsens organisationer. Tro- ligen blir det, av olika skäl, bäst om hemvärdet får sköta denna uppgift. De olika hemvärnsområdesbefälhavarna kunna då övervaka att ingen er- håller den billiga ammunitionen som icke fullgjort minimifordringarna härför.

Begränsas antalet halvfria skott till 100 per hemvärnsman och år blir det ju också möjligt att ganska exakt beräkna kostnaderna härför. En liten marginal för nytillkomna måste alltid lämnas, men förefaller det som om också denna marginal ganska exakt skall låta sig i förväg beräknas. Det bör åligga hemvärnsstaben att dels utarbeta de erforderliga tillämpnings- föreskrifterna, dels övervaka att bestämmelserna efterlevas och dels beräkna det erforderliga anslaget som erfordras för denna detalj.

På grund av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att varje hemvärnsman skall
erhålla högst 100 skott halvfri ammunition per år; samt
att riksdagen ställer härför erforderliga medel till hem-
värnsstabens förfogande.

Stockholm den 21 januari 1941.

Sven Boman.